

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimæ Sanctissimæ Virginis Mariæ Matris Dei

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1726

VD18 80217915

Artic. III. Quo gressu amor supernaturalis currere fecerit sanctissimam
Virginem post Jesum Christum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45581

sum continuò Cruci internæ affi-
xum, ob vehementissimum dolo-
rem, quo cruciebatur à peccatis
hominum, qui infinità injurâ affi-
ciebant Deum Patrem suum. Nec
minùs angebatur ab ardenti desi-
derio, quo flagrabat moriendi pro
illis, quàm ab eo, quo exestuabat,
reparandi gloriam divini Patris sui.

Tandem finis vitæ ipsius fuit,
moti in Cruce, inter medios do-
lores ac ignominias supplicij ex-
tremi: Et ubique amor Matris im-
pulsit ipsam ad sequendum Filium
suum Unigenitum, ut particeps fie-
ret omnium ærumnarum ipsius mille-
nisq; cruciaretur sævis doloribus, ac
omniis generis obrueretur miserijs:
In prodigiosos & pœnosos hos ex-
cessus deducta fuit ab amore suo.
Quid iniquis ad hoc, prudentia
humana? Ecce quid comparave-
rit sibi ex eo, quòd fuerit Mater
Dei: Nempe, opprobrium, quòd

esset Mater alicujus supremo affe-
cti supplicio, quòd immentos pa-
teretur dolores, quòd videret Fi-
lium suum inter manus Carnificum,
quòdque videret eum pati mor-
tem sævam ac infamem? Sed dum
ipsa amat perfectè: Hic amor ip-
sius profectò sufficit, qui conciliet
maximum ipsi tormentum, ip-
sique simul summam afferat con-
solationem, quæ est, quòd con-
formem se videat objecto amato.
Hæc ratione amor naturalis Sancti-
ssimæ Virginis deduxit ipsam ad
sequendum incessanter Filium su-
um Unigenitum, & dilectum su-
um JESUM Christum. Sed quid
cogitandum est de amore ipsius
supernaturali? O Matres! advo-
co vos huc, ut discatis à Sanctis-
simâ Virgine, quòmodo ve-

stratos debeatis amare
filios.

**
*

ARGUMENTUM.

*Quo gressu amor supernaturalis currere fecerit
Sanctissimam Virginem post JESUM Christum.*

ARTICULUS III.

De amore
supernatu-
rali Sanctis-
simæ Vir-
ginis.

Contendant omnes Matres,
quantum potuerint, suum
erga filios intendere amo-
rem: Conentur eònsque perficere
illum, ut non sit naturalis, sed ra-
tionabilis; non solum rationabi-
lis, sed Christianus, & non solum
Christianus, sed perfectus, diti-

gendo ipsam in omnibus juxta
sanctam voluntatem Dei: Tamen
verum est, naturam semper se il-
lic insinuatam, ut nunquam om-
ninò futurus sit totus supernatura-
lis. Non nisi Mater est admirabi-
lis, cujus perfectus amor erga Fi-
lium suum Unigenitum totus exi-
ticit

estit divinus, & omnino supernaturalis. Quod ut ratione quadam comprehendere liceat, ecce efficaces tres, quas tibi proponam, considerationes; tu has poteris ex otio pensulatiùs ponderare.

Prima, quòd amor supernaturalis propriè sit charitas sancta, quam DEUS effundit in animas nostras per Spiritum Sanctum, qui datus est nobis, juxta manifesta verba Magni Apolloli, Sancti Pauli: *Charitas Dei diffusa est in cordibus nostris per Spiritum Sanctum, qui datus est nobis.* Cum igitur à Spiritu Sancto sit, quòd anima accipiat pretiosum hunc charitatis thesaurum, bene sequitur ex eo, quòd juxta proportionem, quâ hic habitat & operatur perfectiùs in illa, sancta ipsius charitas etiam illi abundantius comunicetur. Jam certum est, quòd nunquam pura aliqua creatura tam perfectè repleta fuerit Spiritu Sancto, sicut Sanctissima Virgo; nulla igitur alia æqualis fuit ipsi in sancto hoc amore.

Lege & pondera bene verba Sancti Evangelij. Quando salvere jussit ipsam Angelus velut jam totam gratiâ plenam, adjunxit: quòd Spiritus Sanctus superventurus esset in illam, & Virtus Altissimi factura sit ex ipsa, suam velut umbram, & velut quandam Augustæ suæ Majestatis imaginem: *Spiritus Sanctus superveniet in te, & Virtus Altissimi obumbrabit tibi.* Vide,

quòd Spiritus Sanctus binis vicibus veniat in illam; primâ vice, ut impleret illam gratiâ sanctificante, quæ nunquam datur nisi per ipsum; secundâ vice, ut impleret illam alterius gratiæ magis excellentis genere, magisque præstantis absque comparatione: Et hæc gratia est illa divina Maternitatis; gratia incomparabilis, quæ tam bene efficit ex divinâ hæc Matre, quandam umbram, quandam imaginem, & si ita dicere licet, quoddam Ectypon Divinitatis, ut fiat per illam vera Mater ejusdem Filii, cujus Deus est Pater, absque alio discrimine, nisi quòd ipse illius sit Pater per naturam, & hæc ipsius sit Mater per gratiam. O DEUS quantum gratiæ hoc est prodigium, quæ facere tantum potest, quantum propria essentia Dei? edquòd nonnisi idem sit DEUS, nonnisi eadem persona divina, quæ producit ex fecunditate essentia divinx, & ex virtute gratiæ Virginis Sanctissimæ.

Sed gratiæ, cujus ipsa non accipit possessionem, nec collegit fructum, nisi per propriam personam Spiritus Sancti, qui amor est infinitus, amor personalis & substantialis Dei. Nam quis est, qui capere unquam posset, quantam abundantiam gratiæ & amoris supernaturalis dederit Deus illi, cui proprium suum dedit Filium, ut pretiosus ipsius esset thesaurus; & Spiritum suum Sanctum, ut esset

Tribus in
amoris ha-
ctissime
Virgo in
moate Cal-
varie,

Deo 7.
1.
loc. Ma-
ri admi-
rabilis ec-
y. filium
tam Uni-
genitum
melior
recipere
abit.

MARIA
capit. bis
quoniam
hactenus
luc. 1. 7.
31.

cum illa principium esse sui Humani? Hæc est prima consideratio, quæ longissimè abducat te, si volueris ipsi penficulatiùs inhzere;

quidquid enim magni & eximij imaginari tibi poteris, semper minus erit, quam id, quod is illi dedit.

§. I.

Regula notatu dignissima Sanctorum Patrum.

Ipsa plus amoris habet erga JESUM Christum quam omnes simul sancti.

ECCE tibi secundam considerationem. Est regula universalis recepta communiter à Sanctis Patribus, & insuper conformis omni sana rationi, quod omnia privilegia, omnes gratiæ, omnes prærogatiuæ, omnesque perfectiones, quibus DEUS locupletare voluit aliquem ex sanctis, qui non nisi sunt Servi ipsius, non solum negatæ non fuerint Sanctissimæ ipsius Matri, quam solam plus amat omnibus suis servis simul; sed quod verissimum sit ipsum illum his magis locupletasse, & consequenter illatum gratiarum longè plus ipsi dedisse, quam illis omnibus. Quæ enim verissimilitudo, quod talis Filius non locupletaverit amabilissimam Matrem suam super omnes servos suos?

Jam videmus, ipsum tam liberalem fuisse erga plures Sanctos, dando illis purissimum hoc aurum, ignem divini sui amoris, ut toti astuaverint & arserint ex illo: Non cogitabant ipsi, nisi de illo; non aspirabant, nisi ad illum; non respirabant nisi illum; & videbatur ipsis, illum animabus suis esse, quod aer est pulmonibus, ad ipsos re-

frigerandos; *Te magis, quam aërem spiro;* uti dicebat magnus quidam Sanctus, scribens ad alterum intimum amicum suum: Et tandem non vivebant nisi per ipsum & pro ipso. Quoties Seraphicus Pater meus, Sanctus Franciscus totas exegit noctes, accensus & ardens velut Seraphim, elatus è terrâ usque ad apicem altissimarum arborum in sylvis, nec aliud in contemplatione poterat dicere, quam pauca hæc verba, quæ eundem reperebat: *DEUS meus & omnia: DEUS meus & omnia: DEUS meus & omnia.*

Sanctus Franciscus Xaverius, totus de nocte aliquid capere quietis, utpote toto die fatigatus laboribus Apostolatûs sui, patiebatur etiam durante somno amabilem tyrannidem, quam inferebat ipsi amor Dei sui: Sæpius enim evigilans, seque totum igne hoc cœlesti sentiens accensum exclamabat, ad mitigandum pœnam suam: *O JESU bone! O Creator optimo! Combure, combure, ignis divinæ, consume totam victimam.*

Et quot alij, quorum nonnulli

Amor plus
made.

madefacta linteamina compulsi sunt suis imponere peccatoribus (a-
liās in suffocationis se videbant
periculo constitutos) ut hac ratio-
ne refrigerarent illa? Alij coacti
sunt implorare clementiam. Quid
igitur intendis, o Sancte Amor?
An meam haud nōsti infirmita-
tem? Mitiga tuam paulisper ve-
hementiam: Cessa vel saltem ad
modicum tempera ardores tuos;
vel meam tolle vitam & permitte
memori.

Noveram sanctam quandam Re-
ligiosam, cujus Nomen Mater
Agnes de Spiritu Sancto, Prioris-
sam Monialium Carentanæ in Nor-
maniæ, patvæ cujusdam Civitatis,
ubi nonnisi hoc unum extat Mo-
nasterium. Vidi ipsam tolerare
ultra duos annos dolores alicujus
infirmitatis, quam Medici judica-
bant febrem esse hecticam, eoque
illius aliqua adefsent indicia, quam-
vis ipsius non pateretur sympto-
mata; sed non agnoscebant infir-
mitatem ipsius: Non enim erat
nisi excessus quidam amoris DEI,
ex quo languebat continuo. Mo-
riebatur ipsa quasi præ fastidio, quod
non posset amare DEUM, quan-
tū cognoscebat ipsum amabi-
lem; tolerabat dolorem nunquam
intermissum; quod tolerare satis
non posset pro amore ipsius, vi-
dens, quod tantum tolerasset ipse
pro se. Ad mitigandum paulisper
dolorem suum, macerabat se auste-
ritatibus, & moriebatur præ tædio,

quod non videret DEUM sibi unice
dilectum, cujusque desiderio con-
flagrabat ardentissimo. Eheu! in-
quirebat sæpissimè; quando igitur
videbo te? Dies mihi videntur an-
ni, & anni mihi videntur sæcula:
O si scire adhuc possem meorum
finem dolorum? sed horum nihil
scio: Eheu! an durabunt semper?
An igitur non videbo unquam,
quod amo? Et propterea nullā ex
te capiebat voluptatem; omnia
fereula ipsi erant fastidia; lacrymæ
ipsius erant ipsi panes die ac nocte,
dum non cessabat interrogare ani-
mam suam: Ubi est igitur, quem
amas, DEUS? an nunquam vide-
bis ipsum? In hac amoris sui ve-
herementiā non vivebat, sed langue-
bat jugiter: Et expertissimi Medi-
ci non agnoscebant ipsius infirmi-
tatem.

Ego, qui illius noveram causam,
eoque mihi apertuerit omnia ar-
cana cordis sui, adnitebar consolari
ipsam, quoties accedebam ipsam
invisum. Erat pretiosus pro ipsa
liquor, loqui ipsi de amore suo.
Quando dicebam ipsi, esse nobis
inlignem prærogativam, amandi
DEUM in terris, eodem amore,
quo amant ipsum Beati in cœlis,
exultabat præ gaudio; sed quando
videbat, se cum illis non esse, ut
amaret ipsum in illorum societate
solvebatur in lacrymas. Tandem
hæc amoris infirmitas, quæ non so-
lūm durabat semper, sed indies
augebatur, subripuit eam totorum
Yyyy 3 ipsius

ipsius manibus, quæ velut propriam vitam suam adamabant ipsam, ipsique lacrymantibus oculis dicebant: Mater nostra, miserere nostri, neque relinque nos orphanas: postula à DEO, ut permittat nos: frui adhuc paulisper præsentia tuâ: Chacillimæ sorores meæ, respondebat illis, nolite tenere me; Ego dissolvor, & illuc vado, quod jam dudum mea me trahebant desideria. Amor sacer, qui affecerat ipsam tantis, tamque diuturnis languoribus, eripuit illam è terris, quasi in flore juventutis ipsius.

Ago gratias DEO, quod hujus me fecerit spectatorem Exempli, ex quo jam sapius hauli profectum; & ut meam confundam ignaviam, meosque exstimulam languores, servo adhuc aliquas ip-

sius Epistolas pro devotione meâ. Fateor vehementiam amoris in magnâ hâc animâ fuisse mirabilem. Nihilominus quid erant hæc omnia, nisi glacies & frigora, in comparationem adducta cum ardoribus ignis hujus sacri, & amoris supernaturalis, qui principabatur velut amorum omnium Rex in corde Matris admirabilis, Virginis Sanctissimæ? siquidem cum rationabiliter dubitari non possit, quin Chacillimus ipsius Filius majoribus compleverit ipsam favoribus, quàm omnes fideles suos famulos ac famulas, certum igitur erit, quod dicit S. Bonaventura: *Beatam Virginem plus amare, quàm ceteros sanctos simul.* Quis dicere potest, quousque hic se amor extendat.

§. II.

Sanctissima Virgo ipsamet declarat magnitudinem amoris sui in sacris Canticis.

Audi, quâ ratione ipsamet loquatur tibi in sacro Epithalamio: *In lectulo meo per noctes quaesivi, quem diligit anima mea.* Totas noctes quaesivi dilectum meum in lecto meo, frustra quaesivi ipsum hic; & quia non inveni illum, surrexi, & quaesivi ipsum per totam civitatem; non est platea nec vicus, ubi non quaesiverim dilectum meum; quaesivi ubique, & nullibi inveni ipsam. Vigiles, qui custodiebant civitatem, invenerunt

me: Num, quem diligit anima mea, vidistis? sed cum paululum pertransissem eos, inveni tandem dilectum cordis mei, & gavisâ est anima mea.

An videtis ipsius sollicitudinem! non desinit ipsum quaerere, nil sibi concedit quietis, quoad inveniat ipsum: An aspicitis ipsius labores, quibus oneratur ab amore suo? deserit quietem & solitudinem suam, se vix dat de nocte, totam percurrit civitatem, exponit omnis gene-

Sanctissima Virgo exprimit magnitudinem sui amoris in sacris Canticis.

S. Bonaventura in spec. Virg. cap. 6.

generis sese periculis, quæ ne quidem attendit, nec æstimat. An tandem intuemini, quod abripiatur ab amore suo? *Invenierunt me confodes, & percusserunt, & vulneraverunt me*: Ex eo malè accipitur, verberatur, vulneratur, expollatur; & absque eo, quod conqueratur, absque eo, quod retardari se sinat, absque eo, quod quidquam curet, pergit ultra, nec cessat exponere se omnibus, quoad inveniat illum, quem amat. An videre sit amorem ferriorem, ædientiore, generosiore?

Sed verba hæc, dicebam interpellando ipsum, non sunt Sanctissimæ Virginis, omnia enim sunt è tacto Epithalamio; & constat sacrum hoc carmen concinnatum esse à Salomone, qui pluribus sæculis vixit ante Sanctissimam Virginem. Dicere, quod sapientissimus hominum in principio vitæ suæ (quique circa illius finem factus est hominum stolidissimus) habuerit intentionem loquendi in personam Sanctissimæ Virginis; quodque in mirabili hoc Opere, quod Propheticum est, scripserit eadem verba, quæ servire debebant ad exprimendos veros affectus ac sensa hujus Amatricis, nihil habet verisimilitudinis. Ultra hoc enim, quod in toto hoc Carmine, nihil appareat, quod designet ipsam in particulari, communior Doctorem & Interpretum opinio est, quod descripserit hic

Princeps castos suos amores erga filiam Pharaonis, quam ab initio regni sui desponsaverat sibi, quando adhuc erat plenus sapientiæ, & ita dilectus à DEO, ut nuncupati ipsum fecerit per Prophetam Nathan dilectum DEI: *Vocavit nomen eius, amabilis Domino*; & totum exploratum fuit orbi, quod DEUS honoraverit ipsum specioso hoc nomine, unde major ipsi accrevit gloria, quam ex toto ipsius imperio.

Verum est, fatebatur mihi, plures ita sentire, sicut affirmas, quod nempe Salomon aliam intentionem non habuerit, componendo hoc Carmen, quam exprimendi amorem, quo ferebatur erga conjugum suarum charissimam. Sed multi alij opinantur, ipsum intentionem habuisse longè nobiliorum, & potius locutum fuisse velut Prophetam inspiratum à DEO, quam velut Amantem, impulsam à passione quadam humanâ: aliàs Ecclesia nunquam accensuisset hoc Carmen Scripturis Sanctis, si nihil, nisi aliquid naturale fuisset complexum: Et quando verum esset (quod aliqui crediderunt) ipsum composuisse hunc librum circa vitæ suæ finem, quando jam totus depravatus erat ab amore mulierum, hæcque loqui velut hominem sanæ mente exutum, totumque passione amoris cæci inebriatum; saltem dubitari non potest, quin Spiritus Sanctus, qui sapiens

Ecclesia
Canticum
Canticorum
annumerat
libris
sacris, &
censet illud
esse Prophe-
ticum.

enun-

enuntiat veritates omninò divinas ex ore sceleratissimorum, sicut ex ore falsi Prophetæ Balaam in libro Numerorum, & Caiphæ in Evangelio, dictaverit ipsi omnia verba, ex quibus constat admirabile hoc Carmen, & absconderit sub ijs sensum profus spiritualement, totumque divinum.

Ita credimus, Ecclesiam esse hanc sponsam dilectam, de qua fit mentio in hoc Carmine, quòdque JESUS Christus, qui factum conubium contraxit cum illa, non solum secundum Spiritum, sed etiam secundum Corpus, verus sit Sponsus, qui loquitur ipsi: Et quia Ecclesia est Congregatio Fidelium, omnes, qui horum numero aggregantur, magnà cum suà consolatione dicere possunt, se sponas esse, quibus JESUS Christus exhibeat & ostendat tam affectuosum ac tenerum amorem: Et sanctus Bernardus Sermone decimo tertio super Cantica dicit, quòd licet nulla anima particularis, velut particularis presumere debeat, se veram esse sponsam divini hujus Carminis, nihilominus attribuere sibi possit maximum hunc honorem, velut pars sanctæ Ecclesiæ, quæ est verè hæc Sponsa. Et ex hoc ita conclusi.

Canticum extendit se ab Ecclesiâ universali usque ad bonas ani-

Cùm veram sit, quòd sancta Ecclesia sit dilecta JESU Christi sponsa, ipsi loquens in sacro Epithalamio, quòdque omnes etiam animæ, quæ velut partes hanc con-

stituunt Ecclesiam, ipsi loqui possint, sicut ipsam totam cujus sunt partes, certissimum igitur est, quòd Sanctissima Virgo, quæ præcipua & nobilissima est omnium animarum Ecclesiam componentium, quæ sola majoris est excellentiæ, magisque adamata à DEO, pluribusque locupletata gratijs, quàm tota Ecclesia simul, verè sit dilecta hæc sponsa, hæc columba, hæc unica, hæc singularis & incomparabilis, ad quam spectatim totum hoc sacrum Canticum. Et hinc expositores triplicem sensum omnibus illius verbis attribuere solent. Unum, qui concernit Ecclesiam in universali; alterum, qui concernit quamlibet animam in particulari; & tertium, qui præcipuus viderur, concernens personam Sanctissimæ Virginis.

Hæc dicta sint ad tollendas omnes difficultates, quæ tibi occurrere poterunt, quando vides à sanctâ Ecclesiâ attribui Verba sacri Cantici Sanctissimæ Virgini, in omnibus ipsius tum Panegyribus, tum Solemnitatibus, utque credas firmissimè, hæc verè ad ipsam pertinere. Hoc posito, audi ergo & cogita, esse ipsammet, quæ loquitur tibi ad exprimendum admirabiles excessus amoris sui, erga dilectum suum JESUM Christum, quando memorata sacri Cantici ad te dirigit verba: *In lectulo meo quasiivi, quem diligit anima mea.* Vide ipsius sollicitudinem, ipsius

masie particulari & præcipue ad Sanctissimam Virgine nom.

Sollicitudo sanctissimæ Virginis, ad inventiendum

ardorem, ipsius robur, & excessus, quo abripitur, ut currat sine intermissione post ipsum, abs eo, quod discernat tempus diei vel noctis; abs eo, quod distinguat inter loca, sive in Civitate, sive in domo, sive in vicis, sive in plateis; abs eo, quod metuat aliquod periculum vel verberum, vel vulnere, vel exspoliationis; abs eo, quod ulli parcat labori; abs eo, quod fatigetur, vel quiescat, quoad ipsum inveniat.

Sanctus Bernardus admirans fortitudinem ac pulchritudinem hujus amoris, velut extra se abreptus exclamant: *O amor praeceps, vehementer & flagrans!* Amor quia non pateris cogitati aliud, nisi id, quod amas, qui contemnis caetera omnia, contentus te solo; qui omnem confundis ordinem, nullam observas consuetudinem, nec regulam, nec moderationem; qui non curas, quid tibi sit commodum vel incommodum, quid sit contra rationem, vel contra pudorem; qui non sequens aliquod consilium nec monitum, sed transgredieris haec omnia, & triumphas in semetipso, & omnia constringis captivitate: Omnia quae dicuntur, omnia quae fiunt, & omnia, quae cogitantur, non demonstrant, nisi te solum; tu es in omnibus, tu es omnia, & caetera tibi sunt nihil; hac ratione occupas animum, cor, linguam, Quid cogitas, dum interrogas vigiles tibi obvios, qui

Et. Isaac Consultat, Tom. III,

percellere deberent te tremore: *Num quem diligit anima mea, vidisti? Quis est ille, & quae es tu? Hem an credis illos nosse, de quo loquaris? Cur non nominas ipsum? & cur saltem non dicis: Ipse est Dilectus meus, est totus amor meus, non possum aliter nominare te ipsum.*

Oporteret citare totum sacrum Canticum, & illius ponderare omnia verba eadem animi fortitudine, illoque divini amoris ardore, quo replebatur cor tot Sanctorum Patrum, qui nunquam facundiores videntur, quam quando exponunt pulchros aliquos textus e Canticis Canticorum, illisque applicant Sanctissimae Virgini, ad exaggerandum ipsius amorem; oporteret insuper haec super re integros concinnare libros, tomos ac volumina; oporteret quoque post omnia dicere, quod magnus quidam servus Dei dicebat de Evangelistarum Aquila, quod nihil dixerit de Deo: Intelligebat autem, quod nihil dixerit aequale vel dignum eo, quod dicendum de ipso erat: Idem inquam dici deberet, quod omnes libri nihil dixerint de Sanctissimae Virgine, respondens illi, quod mereretur.

Sed nonne semper fovendus nobis esset in animo sacer quidam textus e Canticis, & applicandus Sanctissimae Virgini, ut interiorius loqui cum ipsa nobis liceret de mysterijs amoris ipsius? Ipsa nos de-

Zzzz

Boonm
exercitium
colloquio
interni
cum Sanctissimae
Virgine

du,

as in pe-
culori, &
raecipue
Sanctissi-
am Virgi-
nam.

UTAS
Christiana
Dilectum
nam.

Bernar-
di serm.
9. in Cla-
ve

Solicitude
Sanctissimae
Virgine,
ad invocan-
dum

duceret, nosque adjuvaret ad locupletandum nos incessanter pretioso Sancti amoris thesauro, eod quod comparare hic possit cum augmentatione continuâ, quæ limites non patitur. Hos ipse hic ponere volebat discursui suo, siquidem paupis per fatigatus vide-

batur mihi: Sed interrogavi ipsum: Nonne tempus est, loquendi hic de amore acquisito Sanctissimæ Virginis? loquere igitur, respondit mihi; & ecce id, quod de illo dicere potuerim. Argumentum.

* * *

ARGUMENTUM.

Quanta fuerint Divitia amoris acquisiti vel infusi sanctissima Virginis.

ARTICULUS IV.

Amor infusus Sanctissimæ Virginis.

AMor acquisitus aliud non est, quam amor supernaturalis, qui confertur nobis gratuito à Spiritu Sancto. Sed quia ipsum augere possumus, si bene ipso utamur, vocatur amor acquisitus, ita ut ipse sit recompensatio præsens, quam Deus semper confert merito bonorum operum. Nunquam perficimus bonum aliquod opus, quod Deus non æqualiter solvat novo quodam gradu amoris, quem adjungit illi, quem jam habemus, qui que est stipendium laboris nostri; Et dicimus, quod sit amor acquisitus: nihilominus nunquam acquirere possumus primum gradum amoris Dei, sed acquirere bene possumus ipsius augmentationem. O extimulationem! ô Consolationem pro nobis? eod quod incessanter augere possumus pretiosum thesaurum Sancti amoris in animabus nostris!

Imò, incessanter, incessanter indies, singulis diei horis, & quasi singulis vitæ momentis; & quod felicitatis nostræ constituit fastigiû, est quod non solum magna opera nobis serviant ad illum augendum, sed etiam minima, modò sint bona; cum enim verum sit, ut ipsius Evangelii veritas nos docet, vitrum aquæ frigidæ datum pauperi in nomine ipsius suum habere meritum, suamque retributionem; hocque modicum aquæ frigidæ, augete ignem amoris divini in animâ, quodnam aliud opus bonum potest esse tam parvum, quod similiter non habeat meritum suum, suamque retributionem, quodque consequenter non contribuat semper aliquid ad augmentationem amoris Dei!

Posito hoc indubitato principio, quis effari nobis posset ac declarare magnitudinem amoris acquisiti

Magnam
solerium
peo animi
bus bone
voluntatis
March. 10.
v. 41.